

BROUMOVSKÝ **BIM**

INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 6 – **ZÁŘÍ** 2013 – ČÍSLO **09**

Tradice

Být křesťanem znamená vyznávat víru v Boha. Být křesťanem znamená učit se Bohu důvěřovat, během celého života, v každé situaci. I na začátku školního roku. Potažmo, pokud být křesťanem znamená být i součástí již velice dlouhé tradice, která díky lásce k vědění přetvářela a i dnes přetváří svět.

P. Martin Lanži

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY

	1. září	
Otovice	08:30 hod	
Broumov, P+P	10:00 hod	
Ruprechtice	17:00 hod	

	8. září	
Martínkovice	08:30 hod	
Broumov, P+P	10:00 hod	
Vižňov	17:00 hod	

	15. září	
Heřmánkovice	08:30 hod	
Broumov, P+P	10:00 hod	
Šonov, k. sv. Markéty	17:00 hod	

	22. září	
Martínkovice	08:30 hod	
Broumov, P+P	10:00 hod	
Ruprechtice	17:00 hod	

	29. září	
Božanov	08:30 hod	
Broumov, P+P	10:00 hod	

BOHOSLUŽBY V TÝDNU

Pondělí	-	-
Úterý	klášterní kostel	18:00 hod
Středa	k. sv. Václava	18:00 hod
Čtvrtek	děkanství k.	18:00 hod
Pátek	děkanství k.	15:00 hod
Sobota	nřbitovní k. PM	08:00 hod*

* V sobotu 21. 9. mše sv. nebude (farní výlet); V sobotu 28. 9. (sv. Václav) 08:30 P+P. Svátost smíření 20 min před každou mší sv. poslední pátek v měsíci od 15:30 do 16:30 hod. Adorace: pátek, P+P, 19:00 – 20:00 hod

NÁCVIK SCHÓLY

sobota 07. 09. 2013, 18:00 hod, fara

ROZVRH NÁBOŽENSTVÍ

(návrh, výuka začíná až v říjnu, kromě 1. – 2. tř.)

1. – 2. třída: pátek 14:00 – 14:45 (ZŠ Hradební)

3. třída (1. sv. přijímání): pátek 13:00 – 13:45 (fara)

4. – 5. tř. čtvrtek 13:00 – 13:45 (fara)

6. – 7. třída: čtvrtek 13:50 – 14:25 (fara)

8. – 9. třída: pátek 13:50 – 14:25 (klášterní kostel/fara)

INZERCE

DTP a grafika návrh loga, katalogy, letáky, plakáty, inzerce

Fotoateliér reklamní a propagační fotografie, vlastní fotoateliér, fotoreportáže

Reklama propagační předměty s vlastním firemním, osobním potiskem

Webdesign návrh, realizace, domény, hosting, SEO optimalizace

Tisk velkoplošný, ofsetový, digitální, řezaná reklama

PINstudio | Jan Záliš je fotoateliér a grafické studio specializující se na produktovou, reportážní, krajinářskou fotografii, tištěnou grafiku a tvorbu www stránek. Pro vaši firmu vytvoříme vše od loga, přes vizitky, webové stránky, po kompletní grafické řešení celé Vaší firmy. Vždy klademe důraz na kvalitní design, originalitu a efektivnost kompletní řešení firemní prezentace s dlouhodobým efektem.

Kompletní nabídka služeb

Naším cílem je vytvořit Vám originální a efektivní grafické řešení.

Řešení, které Vám pomůže ke zviditelnění vaší společnosti a tím i k lepšímu prodeji vašeho produktu. Samozřejmostí je vysoká

funkčnost a efektivnost, při zachování co nejvyšší ceny.

Komplexní služby při návrhu a realizaci webových prezentací.

Nabízíme vše od jednoduchých www stránek, přes redakční systémy, eshopy po složité webové aplikace. Klademe důraz na originální grafické zpracování, kvalitní technické řešení a profesionální přístup.

Tvorba počítačové grafiky a tištěných materiálů.

Nabízíme grafické zpracování vizitek, letáků, katalogů, plakátů, obalů, bannerů a mnoho dalších. Zajistíme vše od úvodního rozpracování návrhu, přes realizaci, po finální tisk, dopravu, atd.

Návrh a realizace jednotného firemního designu.

Zpracování loga, firemních barev, vizitek, hlavičkových papírů, firemních emailů, propagačních materiálů, atd. To vše v jednotném grafickém stylu.

PIN studio | Jan Záliš, Křínice 96, CZ 550 01 Broumov

po-pá: 7.00 - 15.00, so-ne: po předchozí domluvě

mobil: **+420 737 809 032**, telefon: +420 491 423 305,

e-mail: info@pinstudio.cz, web: www.pinstudio.cz

BROUMOVSKÝ BIM INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: **farnost@broumovsko.cz**, děkujeme...

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.

www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Záliš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.

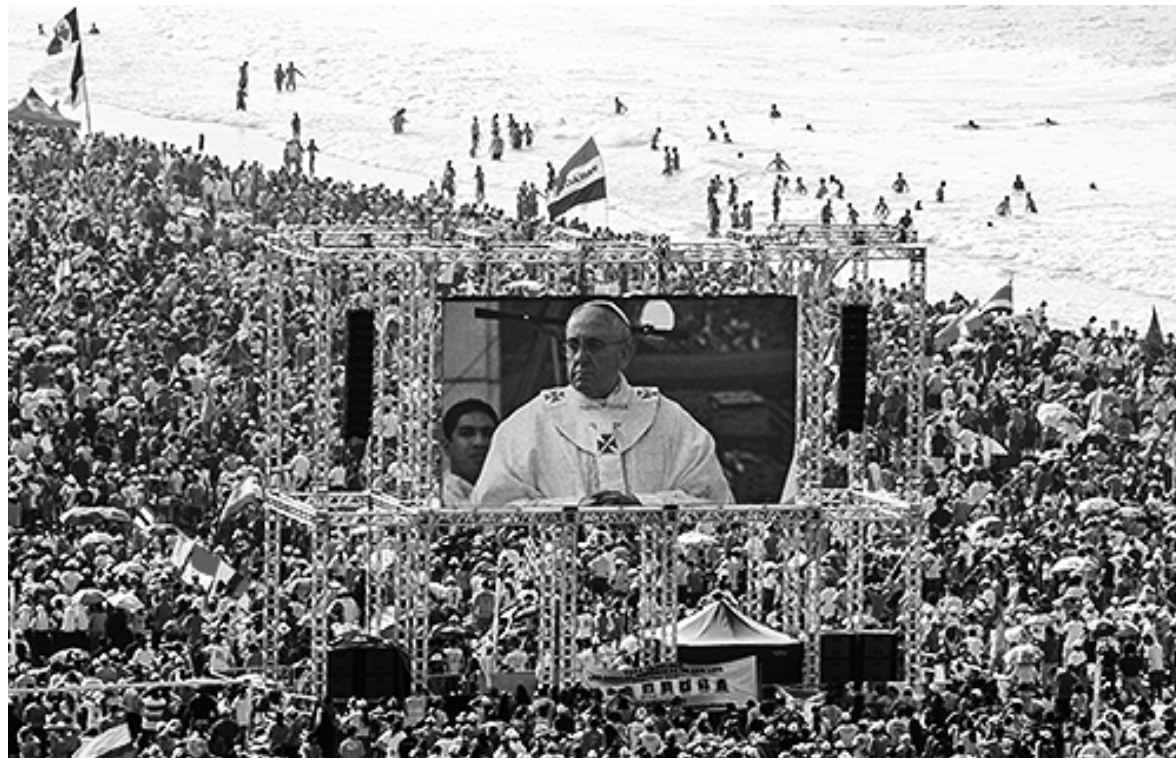
Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.

Uzávěrka: 15. každého měsíce.

Ohlédnutí

za několika setkáními papeže v Riu

Rio de Janeiro. Vraťme se k několika komornějším událostem brazilské apoštolské cesty. První z nich se odehrála na půdě chudinské čtvrti Varginha, kde papež vešel do jednoho z obydlí. „Vstoupili jsme do malého domu rodiny, která o naší návštěvě předem nevěděla. Prostor byl skutečně stísněný – tak čtyřikrát pět metrů a uvnitř bylo nejméně dvacet lidí, od patnáctidenního novorozence po třiadvadesátiletou babičku. Všichni byli velice dojatí. Pak nastalo to nejkrásnější – začali Svatému otci vkládat do rukou všechny malé děti, které tam byly, a on jednomu po druhém žehnal. Nakonec se společně pomodlili Otče náš a Zdravas Maria,“ líčí vatikánský tiskový mluvčí **O. Federico Lombardi** a dodává, že ve favele došlo i na ekumenické kontakty – papež František srdečně promluvil s pastorem „Církve Boží“ a věřící této evangelické církve ho požádali o požehnání vody.

Svatému otci také velmi záleželo na setkání s mladými vězni. „Bylo to šest mladíků a dvě dívky, všichni nezletilí, ze čtyř různých věznic pro mladistvé. Setkání trvalo asi půl hodiny, každý z mladých lidí se tak dostal ke slovu. Zejména nemladší dívka toho měla hodně na srdci, přečetla papeži dlouhý dopis svých spoluvězeňkyň a zazpívala mu vlastní píseň. Papež požehnal předměty, které si přinesli a podepsal se jim na fotografie. Mladí lidé mu pak předali zvláštní dárek – obrovský růženec z

polystyrenu s křížem, který nesl nápis Candelaria nunca mais! Už nikdy Candelaria!“ Smutná vzpomínka na oběti masakru před kostelem Candelaria (tedy Očišťování Panny Marie) doprovázela konání letošních Světových dní. Kolem původní katedrály Ria přespávala mládež z ulice, proti které právě před dvaceti lety (23. 7. 1993) střelbou zasáhla městská policie ve snaze metropoli očistit. „Papež se pomodlil a připomněl další oběti násilí. Vyzval mladé vězně, aby se nedali odradit a několikrát opakovali:“ *Violencia nunca mais! Už nikdy násilí!*“ Některé z těchto mladých vězňů čeká v příštích dnech prominutí zbytku trestu. Myslím, že toto setkání je tedy jakousi předzvěstí nových možností v jejich životě. Doufejme, že je dobře využijí,“ doplňuje O. Lombardi.

Půlhodinka s mladistvými vězni proběhla bez přítomnosti televizních kamer stejně, jako ke svátosti smíření v adoračním stanu městského parku Boa Vista. Svatý otec v něm udělil svátost smíření pěti účastníkům Světových dní – trojici Brazilců, jedné Italce a Venezuelance. „Byl jsem velmi nervózní. Když se ale můj pohled setkal s jeho a on se na mne usmál, připadalo mi, že

lidé podělili na následném brífinku, o kterém referoval korespondent vatikánského rozhlasu **Sergio Centofanti**: „Paula z Kolumbie, která ostatním tlumočila, mluvila o papežově výzvě ke komunitnímu životu. Nejste ostrovy, řekl mladým lidem Svatý otec a vybídl je, aby se dávali druhým. Upozornil také, že by každý z nich měl mít duchovního otce a zpovědníka, stejně jako ho má papež. Pavlína z Ruska cítí po setkání s papežem velkou zodpovědnost – naplnilo ji vírou, energií, nadějí a radostí. Nyní chce ona sama tyto dary předávat svému okolí. A konečně Tompson z Nového Zélandu poukázal na pobídku Svatého otce, aby se stali živými svědky Ježíše Krista. Jak? Tím, že budou i malé věci vykonávat s láskou.“

Silné sociální citění papeže Františka se projevilo i v oficiálních částech programu. Při páteční křížové cestě vedle sebe na pódium posadil skupinku argentinských cartoneros, tedy lidí živících se sběrem papíru na městských periferiích. „Papež se s těmito lidmi velice přátelí. Jejich typického oblečení jsme si mohli všimnout už na zahajovací mši pontifikátu. Svatý otec je pozval na Světové dny mládeže a hned po příjezdu do Brazílie chtěl vědět, kde jsou. Nebylo lehké jejich pětáctičlennou skupinku najít mezi půldruhým milionem lidí, ale podařilo se to a dovedli jsme je až na pódium. Papež si přál, aby na něm zůstali po celé trvání křížové cesty,“ vysvětluje vatikánský tiskový mluvčí. A ještě jeden příběh silné víry a odvahy, který doprovázel Světové dny mládeže v Riu. Papeže před tamní katedrálou zastavila mladá manželská dvojice s novorozenou dcerou, která se narodila bez mozku. Ačkoliv děti s obdobnou vývojevou vadou se často rodí mrtvé nebo umírají krátce po porodu, děvčátko dosud žije. Její rodiče navíc nepřistoupili na možnost potratu, který jim v tomto případě zákon povoloval. Jejich volba papeže Františka hluboce zasáhla. Vyslovil přání, aby mu mladá rodina stála nablízku při závěrečné mši svaté.

mluvím s Otcem, že mám před sebou Ježíše. Pak už jsem se vůbec necítil nesvůj, naopak, byl jsem úplně klidný. Bylo to celé spontánní – mluvil jsem portugalsky a papež mi odpovídal ve španělštině. Jsem si jistý tím, že můj život bude ode dneška úplně jiný,“ svěřil se po zpovědi jedenadvacetiletý **Renan Souza**. Papež František měl ještě další možnost k osobnímu setkání s mladými poutníky. Dvanáct z nich totiž pozval na oběd – pět dvojic zastupovalo pět světadílů, šestá pak hostitelskou zemi. O své zážitky se mladí

Souhrn

z tiskové konference papeže Františka

Vatikán. Při zpáteční cestě letadlem z Brazílie do Říma uspořádal papež František svou první tiskovou konferenci. První otázka španělského novináře se týkala uvažovaných reforem ve vatikánské kurii. Zajímala jej například budoucnost tzv. vatikánské banky (IOR).

„Musím říct, že ekonomickými problémy jsem se chtěl zabývat až příští rok. Ale okolnosti, které jsou veřejně známé, mě vedly k tomu, abych se tím začal zabývat hned. Na prvním místě je problém IOR (Institut náboženských děl) – jak začít s reformou a napravit, co je třeba. (...) Zatím nevím, jaká bude jeho budoucnost. Objevují se různé hlasy, někdo říká, že bude lépe, když to bude normální banka, jiní, aby to byl podpůrný fond, jiní říkají, že nejlepší by bylo jej zavřít. Důležité je, že se hledá řešení. Jaké bude konkrétně zatím nevím. Musí to ale být řešení, které bude transparentní a poctivé.“

Portugalská novinářka se dále Svatého otce ptala, proč stále prosí o modlitbu, když to není u papeže obvyklé.

„Vždy jsem prosil, aby se za mne druzí modlili. Když jsem byl kněz, nebylo to tak často, když jsem se stal biskupem, začal jsem o to prosit pravidelně, protože cítím, že bez Pánovy pomoci není možné pro Něho pracovat a sloužit Božímu lidu. Sám cítím svá mnohá omezení, vím, že jsem hříšník. (...) Je to prostě už můj zvyk, který vychází z mého srdce, cítím, že o modlitbu musím prosit. Je to prostě tak.“

Brazílskou novinářku zajímalo, proč v její vlasti papež nehovořil na téma potratů, manželství lidí stejného pohlaví a sexuality. Připomněla, že v Brazílii byl schválen zákon, který rozšiřuje právo na potrat a dovoluje manželství homosexuálů. Jsou to otázky, které mladé lidi zajímají.

„Církev se k těmto otázkám již dokonale vyjádřila. Nebylo nutné se k těmto tématům vracet. Podobně jsem také nehovořil o finančních podvodech, o lži nebo o dalších věcech, vůči nimž církev zastává jasně učení. Bylo naopak potřeba promluvit o pozitivních věcech, které mladé povzbudí na jejich cestě. Navíc mládež ví dost přesně, jaký je postoj církve k těmto otázkám.“

Další brazilský novinář připomenul, že brazilská katolická církev ztratila v posledních letech mnoho věřících, kteří přešli k pentekostálním církvím. Ptal se, zda si Svatý otec myslí, že hnutí Charismatické obnovy může pomoci proti tomuto trendu.

„Co se týče Charismatické obnovy, musím se přiznat k jedné věci. Na konci sedmdesátých a začátku osmdesátých let jsem je nemohl ani vidět. Říkal jsem o nich, že si pletou slavení liturgie se školou samby. Pak jsem se ale kál a změnil jsem názor, protože jsem je lépe poznal. Charismatické hnutí od té doby také urazilo pěkný kus cesty. Nyní věřím, že toto hnutí koná mnoho dobra ve prospěch církve. V Buenos Aires jsem je jako biskup každoročně zval na mši do katedrály a podporoval jsem jejich činnost. Věřím – a zde trochu rozšířím odpověď – že v této době církev potřebuje všechna hnutí. Hnutí jsou milostí Ducha svatého.“

Francouzský novinář se papeže ptal, proč o sobě tak výrazně hovoří jako o římském biskupovi. Zajímalo ho, jaký je smysl tohoto důrazu – zda se týká biskupské kolegiality nebo ekumenických vztahů, či zda se tím chce vyjádřit postoj být jen první mezi rovnými (primus inter pares).

„Není nad tím třeba příliš spekulovat. Papež je na prvním místě biskupem města Říma, a jako římský biskup je také Petrovým nástupcem a Kristovým náměstkem. Pak existují ještě další tituly, ale jeho první titul je „římský biskup“. Vůbec tím není myšleno nic víc, třeba že je první mezi rovnými, to ne. A jestli to pomáhá ekumenismu? Myslím, že ano.“

Zástupce americké stanice CNN chtěl vědět, co papež míní výrazem, že se cítí jako v kleci, když hovořil k mladým z Argentiny.

„Víte, kolikrát jsem se chtěl projít po římských ulicích? V Buenos Aires jsem totiž rád chodil po ulici, velmi rád, byl jsem na to zvyklý. V tomto smyslu se tedy cítím trochu jako v kleci. Ale musím dodat, že vatikánská stráž si zaslouží pochvalu. Nyní mi totiž dovolují dělat něco navíc, co dosud nebylo zvykem. Ale jejich práci je dbát o mou bezpečnost. Chápu tedy, že se nemůžu jen tak vydat do ulic.“

Další téma se týkalo ženské otázky v církvi v souvislosti s jeho výrokem, že bez žen církev ztratí plodnost. Myslel tím například jáhenské či kněžské svěcení žen, nebo že by ženy mohli vést významné církevní úřady?

„K otázce žen v církvi jsem chtěl říci, že jejich role se nevyčerpává mateřstvím, (...) nejde ani o to, jestli smí ženy ministrovat, číst při bohoslužbě, být prezidentkou Charity, ale jejich role je silnější. Církev bez žen by byla jako společenství apoštolů bez Panny Marie. Ona jako matka pomáhá církvi růst. Maria je v tom důležitější než apoštolové. Církev je ženského rodu, je to nevěsta, je to matka. Myslím, že nám stále schází hluboká teologie ženy v církvi, je třeba osvětlit roli a charisma žen v církvi. (...) V souvislosti se

svátostí svěcení pro ženy se církev opakovaně záporně vyjádřila a její postoj definitivně potvrdil Jan Pavel II.“

Španělský novinář z listu El País se ptal na vztah s emeritním papežem Benediktem XVI. a jak často se setkávají.

„Pokud vím, tak naposledy, když žili dva nebo tři papežové současně, tak spolu nemluvili, ale hádali se, kdo z nich je pravým papežem, a tím způsobili západní schizma. Benedikt XVI. je pro mě pokorný Boží muž, muž modlitby. Když byl zvolen papežem, tak jsem se radoval. A rovněž, když se zřekl svého úřadu, byl to pro mě příkladný skutek. To dokáže jen velká osobnost, jen člověk, který se umí modlit. Dnes bydlí ve Vatikáně a někteří lidé se mne ptají, jak je to možné, že ve Vatikáně bydlí dva papežové, nepřekáží ti, nedělá kontrarevoluci? Moje odpověď zní, že je to jako mít doma moudrého starce. Takový stařeček je ctěn, milován, je mu nasloucháno. Benedikt je rozvázný člověk, nevmešuje se. Mnohokrát jsem ho při různých příležitostech pozval, on přišel jen na požehnání sochy sv. Michaela ve vatikánských zahradách, to bylo vše. To mluví samo za sebe. Nebo to, co řekl 28. února, když se vzdával úřadu.“ Mezi vámi je budoucí papež, kterému slibuji poslušnost.“ To dokáže jen velká osobnost.“

Existuje možnost, že by církev, hlásající milosrdenství, změnila svůj disciplinární postoj ke katolíkům, kteří po rozvodu žijí v druhém manželství a jsou vyloučeni z jejího svátostného života? Tak zněla otázka komentátora italského deníku Corriere della Sera.

„Toto téma se stále vrací. Boží milosrdenství je však větší než příklad, který udáváte. Myslím, že naše převratná doba je časem milosrdenství. V církvi čelíme mnoha problémům – korupci, nedobrému příkladu některých kněží či klerikalismu, které zanechaly množství zraněných. Církev je Matka a musí tato zranění s milosrdenstvím léčit. Má být milosrdná vůči každému člověku – ne jenom na něj čekat, nýbrž jej musí sama hledat. Toto je pravé milosrdenství. Zažíváme milosrdenství. První tušení jeho nezbytnosti měl Jan Pavel II., když svatořečil Faustinu Kowalskou a zavedl svátek Božího milosrdenství. Co se týče svatého přijímání pro rozvedené věřící žijící v druhém svazku, je nutno látku nahlédnout v celku rodinné pastorace. Je to jedna z otázek, již se bude zabývat osmičlenná poradní kardinálská skupina. Před dvěma týdny mne vyhledal generální sekretář biskupského synodu, abychom projednali téma příštího zasedání. Bude antropologické, tudíž se rovněž zaměří na pastoraci rodin a manželství. V tomto smyslu usilujeme o prohloubení, protože problém rozvedených katolíků se dotýká

„tak trochu každého; je jich velký počet. Můj předchůdce kardinál Quarracino říkal, že podle jeho názoru je polovina manželství neplatných. Lidé vstupují do manželství bez potřebné zralosti, neuvědomí si celoživotní závazek, nebo jsou k církevnímu sňatku sociálně donuceni. Pak je tu problém soudní deklarace nulity, protože církevní tribunály ten nápor nezvládají. Otázka manželské pastorace je tudíž velice složitá.“

Následující dotazy mířily na papeže Františka osobně – cítí se od svého nástupu na Petrův stolec stále jako jezuita? Jaká je bilance dosavadních čtyř měsíců pontifikátu, ptali se novináři.

„Kladete mi teologické otázky! Jezuité skládají slib poslušnosti papeži, ale když se z jezuita stane papež, měl by možná vyjádřit poslušnost jezuitskému generálovi. Nevím, jak to vyřešit. Duchovně se samozřejmě cítím jako jezuita a v srdci mám spiritualitu duchovních cvičení. Františkán se ze mne nestal. Také jako jezuita myslím, avšak nikoliv jako pokrytec. Jako papež jsem prožil mnoho krásných věcí – setkání s italskými biskupy, se seminaristy a řeholnicemi,

se žáky jezuitských škol. Nejsmutnější věc, která mne zasáhla v srdci, byla návštěva Lampedusy. Nejhorší zážitek byl ischias. Bylo to něco tak bolestného, že to nikomu nepřeji. Nejhezčí je však mluvit s lidmi. Překvapilo mne, kolik jsem ve Vatikánu našel dobrých lidí. Chtěl bych tak uvést věci na pravou míru – je tam skutečně hodně velmi dobrých lidí!“

Pokorný a mírný „venkovský kněz“, kterému nechyběla odvaha a smysl pro humor. Těmito slovy papež František definoval Jana XXIII., kterého se chystá kanonizovat spolu s Janem Pavlem II., „velkým misionářem církve“.

„Původní datum kanonizace bylo 8. prosince tohoto roku. Chudí poutníci z Polska, kteří přijedou autobusem, by však velice riskovali na zledovatělých silnicích. Po konzultaci s kardinálem Dziwiszem tedy přicházejí v úvahu dva termíny – buď letos o slavnosti Ježíše Krista Krále nebo příští rok na neděli Božího milosrdenství. Konzistoř o kauzách svatořečení se bude konat 30. září a do slavnosti Krista Krále by bylo možná málo času na přípravu. Myslím ale, že 8. prosinec to určitě nebude.“

Na palubě letadla nechyběl ani ekumenický akcent. Ruský novinář papeže Františka požádal, aby komentoval tisící dvacáté páté výročí pokřesťanství Rusi, jehož oslavy jsou v plném proudu. Svátý otec ocenil bohatství pravoslavné liturgie a doporučil četbu Dostojevského. Závěr tiskovky však patřil ožehavější látce – existuje skutečně za branami Vatikánu „gayovská lobby“?

„O homosexuální lobby se hodně píše, ale zatím jsem ve Vatikánu nenašel žádnou složku dokazující, že je někdo gay. Myslím, že musíme rozlišovat mezi takovýmto člověkem a tendencí vytvářet lobby. Pokud je někdo homosexuál, hledá Pána a má dobrou vůli – kdo jsem pak já, abych ho mohl soudit? Katechismus katolické církve to pěkně vyjadřuje, když říká, že tito lidé nemají být nespravedlivě diskriminováni. Tedy problém není mít tyto sklony, pokud je tu nějaký problém, tak je to utváření zájmových skupin. Lobování je z mého pohledu špatné – ať se již jedná o lobby gayů, lakomců, politiků, zednářů či o mnohé jiné.“

www.radiovaticana.cz

Kompendium katechismu

177. Kdo to jsou věřící?

Věřící jsou ti, kteří jsou začleněni do Krista křtem, a stali se Božím lidem. Stní posvátné moci, vykonávané ve jm

188. Jaké je povolání věřících laiků?

Laičtí věřící mají jako své vlastní povolání hledat Boží království tím, že osvětlují a uspořádávají časné věci podle Boha. Uvádějí ve skutek povolání ke svatosti a apoštolátu, adresované všem pokřtěným.

189. Jak se podílejí laičtí věřící na kněžském poslání Krista?

Podílejí se na něm tím, že přinášejí – jako duchovní oběť „příjemnou Bohu skrze Ježíše Krista“ (1 Petr 2,5) – především v eucharistii – vlastní život se všemi skutky, modlitbami a apoštolátskými iniciativami, rodinný život a každodenní práci, životní obtíže snášené s trpělivostí i tělesné a duševní zábavy. Tak také laici oddaní Kristu a posvěcení Duchem svatým, obětují Bohu sám svět.

190. Jak se podílejí na prorockém poslání?

Podílejí se na něm tím, že stále více přijímají ve víře Kristovo slovo a hlásají je světu svědectvím života a slovem, evangelizační činností a katechezí. Tato evangelizační činnost nabývá zvláštní účinnosti tím, že je prováděna v obvyklých světových podmínkách.

191. Jak se podílejí na královském poslání?

Laici se podílejí na Kristově královské funkci tím, že dostali moc zvítězit nad hříchem v sobě i ve světě, odříkáním se a svatostí svého života. Vykonávají různé služby ve společenství a prosycují mravní hodnotou časné aktivity člověka a společenské instituce.

192. Co to je zasvěcený život?

Je to životní stav uznaný církví. Je to svobodná odpověď na zvláštní Kristovo volání, kterou se zasvěcení zcela oddávají Bohu a usilují o doko-

nalost lásky pod vlivem Ducha svatého. Takové zasvěcení se vyznačuje uplatňováním evangelních rad.

193. Co poskytuje zasvěcený život poslání církve?

Zasvěcený život se podílí na poslání církve plnou oddaností Kristu a bratřím tím, že vydává svědectví o naději nebeského království.

Věřím ve společenství svatých

194. Co znamená výraz společenství svatých?

Tento výraz poukazuje především na společnou účast všech členů církve na svatých věcech (sancta): víra, svátosti, zvláště eucharistie, charismata a jiné duchovní dary. Kořenem společenství je láska, která „nemyslí jen na sebe“ (1 Kor 13,5), ale pobádá věřícího, aby „dal všechno ke společnému užitku“ (Sk 4,32), i vlastní majetek ke službě chudším.

195. A co ještě znamená výraz společenství svatých?

Tento výraz také označuje společenství svatých osob (sancti), to je těch, kteří jsou skrze milost spojeni s Kristem, jenž zemřel a vstal z mrtvých. Někteří jsou poutníci na zemi; jiní, kteří už odešli z tohoto života, a očisťují se také za pomoci našich modliteb; a konečně jiní, kteří se už těší z Boží slávy a přimlouvají se za nás. Ti všichni společně tvoří v Kristu jedinou rodinu, církev, ke chvále a slávě Trojice.

Lumen fidei I.

(Encyklika papeže Františka o víře)

1. Světlo víry – tímto výrazem označuje tradice církve velký dar, jež přinesl Ježíš, který se v Janově evangeliu takto představuje: „Já jsem přišel na svět jako světlo, aby žádný, kdo uvěří ve mne, nezůstal v temnotě“ (Jan 12,46). Také svatý Pavel se vyjadřuje obdobně: „Bůh, který řekl: »Ať ze tmy zazáří světlo!«, zazářil v našem srdci“ (2 Kor 4,6). V pohanském světě hladovějícím po světle se ujal kult boha Slunce, Sol invictus, vzývaného při úsvitu. Ačkoli slunce vycházelo každý den, bylo zcela jasné, že nedokáže svým světlem prozářit celou lidskou existenci. Slunce totiž neosvětluje celou realitu, jeho paprsek nemůže proniknout do stínu smrti, kde se lidské oko před jeho svitem zavírá. „Pro víru ve slunce – říká svatý mučedník Justin – dosud nikdo nebyl ochoten zemřít“. Křesťané, vědomi si velkolepého horizontu, který jim otevřela víra, nazývali Krista pravým sluncem, které „svými paprsky dává život“. Ježíš praví Martě, která oplákovává smrt svého bratra Lazara: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží“ (Jan 11,40). Kdo věří, vidí; vidí ve světle, které osvětluje celou cestu, protože k nám přichází od zmrtnýchvstalého Krista, jitřenky, která nezapadá.

Iluzorní světlo?

2. A přece, mluvíme-li o světle víry, můžeme zaslechnout námitku mnoha našich současníků. V novověku se myslelo, že toto světlo snad mohlo stačit antickým civilizacím, ale nic už nepřináší nové době, člověku, který dozrál, je hrdý na svůj rozum a touží zkoumat budoucnost novým způsobem. Z tohoto hlediska se víra jevila jako nějaké iluzorní světlo, které člověku bránilo pěstovat smélost vědění. Mladý Nietzsche vybízel sestru Elisabeth, aby riskovala a vydala se „novými cestami... v nejistotě autonomního jednání“. A dodal: „V tomto bodě se cesty lidstva dělí. Chceš-li dosáhnout pokoj duše a štěstí, věř si, ale chceš-li být učednicí pravdy, tak hledej“. Víra jakoby odporovala hledání. Odtud Nietzsche začne odvíjet svoji kritiku křesťanství, které mělo údajně minimalizovat smysl lidské existence a odnímat životu novost a dobrodružství. Víra potom byla jakousi iluzí světla, která je pro nás svobodné lidi překážkou na cestě k zítřku.

3. Tímto procesem byla víra připočtena k temnotě. Mělo se za to, že ji lze uchovat, najít pro ni nějaký prostor, kde by mohla koexistovat se světlem rozumu. Tento prostor pro víru se otevíral tam, kde rozum nedokázal osvětlovat, tam kde člověk nemohl dosáhnout jistoty. Víra

byla tedy pojata jako skok do prázdna, který konáme při nedostatku světla, podníceni slepým sentimentem; anebo jako subjektivní světlo, jež je snad schopno zahrát u srdce a privátně potěšit, ale nemůže se předkládat druhým jako objektivní a společné světlo, které svítí na cestu. Ponenáhlu se však ukázalo, že světlo autonomního rozumu nedovede dostatečně osvětlovat budoucnost. Ta nakonec zůstává v temnotě a ponechává člověka ve strachu z neznáma. Takto člověk rezignoval na hledání velkého světla, velké pravdy a spokojil se se světélky, která krátce zasvítí, ale nedovedou ukázat cestu. Když chybí světlo, všechno je zmatené, nelze rozlišovat dobro od zla, cestu, která vede cíli, od té, která nás vodí dokola, aniž by ukázala směr.

Světlo, které třeba objevit

4. Je tedy nezbytné znovu objevit povahu světla, jež je vlastní víře, protože, zhasne-li tento jeho plamen, pak všechna ostatní světla ztratí svůj jas. Světlo víry má totiž jedinečnou povahu, neboť dokáže osvětlovat celou lidskou existenci. A protože je to světlo tak mocné, nemůže vycházet z nás samotných, ale musí přicházet z původnějšího zdroje. Musí přicházet od Boha. Víra se rodí v setkání s živým Bohem, který nás volá a zjevuje nám svoji lásku, která nás předchází a na níž můžeme pevně spočinout a stavět život. Přetvoření touto láskou, obdržíme nové oči, zakusíme, že je v ní velký příslib plnosti, a otevře se nám pohled do budoucnosti. Víra, kterou dostáváme od Boha jako nadpřirozený dar, jeví se jako světlo na cestu, světlo, jež orientuje naši cestu v čase. Na jedné straně vystupuje z minulosti, je světlem zakládající paměti Ježíšova života, kterým se zjevila Jeho naprosto spolehlivá láska schopná přemoci smrt. Poněvadž Kristus vstal z mrtvých a táhne nás za smrt, je víra současně světlem, které přichází z budoucnosti a otevírá před námi velké horizonty, vede nás za naše izolované „já“ vstříc šířce společenství. Chápeme tedy, že víra nepřebývá v temnotě, je světlem v našich temnotách. Dante v Božské komedii, poté co svoji víru vyzná před svatým Petrem, popisuje ji jako „jiskru žhavou, která se v plamen sálající nítí a hvězdou ve mně jiskřit neustává“. Právě o tomto světle víry bych chtěl mluvit, aby rostlo, osvětlovalo přítomnost a stalo se nakonec hvězdou ukazující horizonty naší cesty v době, kdy má člověk toto světlo obzvláště zapotřebí.

5. Pán před svým umučením ujišťoval Petra: „Já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanicla“ (Lk 22,32). A potom jej žádal, aby v téže víře „utvrzoval své bratry“. Vědom si poslání svěřeného Petrovu nástupci, vyhlásil Benedikt XVI. Rok víry, čas milosti, který nám pomáhá pocítit velkou radost z víry, oživit vnímání šíře horizontů, které otevírá víra a vyznávat ji v její

jednotě a celistvosti, ve věrnosti památce Páně s podporou Jeho přítomnosti a působením Ducha svatého. Přesvědčení víry, která dává životu velkolepost a plnost, soustředí jej na Krista a na sílu Jeho milosti, podněcovalo první křesťany k misijnímu působení. Ve Skutcích mučedníků čteme tento dialog mezi římským prefektem Rustikem a křesťanem Gerakem: „Kde jsou tvoji rodiče?“, ptal se soudce mučedníka, který mu odpověděl: „Naším pravým otcem je Kristus a naší matkou víra v Něho“. Pro tyto křesťany, kteří se setkali s živým Bohem zjeveným v Kristu, byla víra „matkou“, protože je přivedla na svět, zrodila v nich božský život, novou zkušenost, zářivou vizi existence, pro niž byli hotovi vydávat veřejně svědectví až do konce.

6. Rok víry začal v den 50. výročí zahájení Druhého vatikánského koncilu. Tato okolnost nám umožňuje nahlédnout, že Druhý koncil byl koncilem o víře, neboť nás vyzval, abychom do středu svého církevního a osobního života kladli primát Boha v Kristu. Církev totiž nikdy nepokládá víru za samozřejmý fakt, ale ví, že tento Boží dar musí být živen a posilován, aby ji na její pouti stále vedl. Druhý vatikánský koncil dal zazářit víře v lidské zkušenosti a vydal se tak cestami soudobého člověka. Tímto způsobem se ukázalo, jak víra obohacuje lidskou existenci ve všech jejích dimenzích.

7. Tyto úvahy o víře zamýšlejí v kontinuitě se vším, co o této teologální ctnosti církevní magisterium prohlásilo, přiřadit se k tomu, co napsal v encyklikách o lásce a naději Benedikt XVI. Ten již téměř dokončil prvotní znění encykliky o víře. Jsem mu za to hluboce vděčný, přijímám v Kristově bratrství jeho cennou práci a vkládám do tohoto textu několik dalších příspěvků. Petrův nástupce včera, dnes i zítra je totiž vždycky povolán „utvrzovat bratry“ v onom nezměrném pokladu víry, který Bůh dává každému člověku jako světlo na cestu.

Ve víře, která je darem Boha a nadpřirozenou ctností Jím vlitou, rozpoznáváme, že nám byla nabídnuta obrovská Láska, byli jsme osloveni dobrým Slovem a přijetím tohoto Slova, kterým je Ježíš Kristus, vtělené Slovo, nás Duch svatý přetváří, osvětluje budoucí cestu a dává nám křídla naděje, abychom se po ní mohli s radostí vydat. Víra, naděje a láska vytváří podivuhodné sepětí, dynamismus křesťanské existence směřující k plnému společenství s Bohem. Jaká je tato cesta, kterou před námi otevírá víra? Odkud přichází její mocné světlo, které svítí na cestu zdařilého života naplněného plody?

Sv. Jiljí (Egídius) opat; 1. září

Pocházel údajně ze zámožnější rodiny v Athénách v Řecku. Možná již jako dítě slyšel o blahoslavenství chudých v duchu, kterým Ježíš přislíbil Boží království. Pravdou je, že šel cestou, na kterou se toto blahoslavenství vztahuje. Snaha

o co největší zisky ovládala lidi tehdy jako dnes. Jiljí přesto od dětství vynikal svou štedrostí, která je připomínána příběhem o tom, jak cestou do školy svým svrchním oděvem obdaroval žebráka. Po smrti rodičů rozdal zděděný majetek, a aby ušel vděčnosti, odplul do Gallie. Z této cesty je vzpomínána bouře, která poděsila i zkušené námořníky, ale Jiljího klid pramenil z důvěry v Boha.

Z přístavu v Marseille záměřil do Arles, kde přispěním biskupa Césaria po dva roky získával vzdělání v duchovní oblasti. Další jeho kroky vedly do lesnatého okolí řeky Garudy, kde se setkal s poustevníkem Vardemem, který byl nějakou dobu jeho učitelem. Za čas ale Jiljí odešel hledat větší samotu směrem na jih a usadil se v blízkosti pobřeží při ústí řeky Rhony v nimeském kraji. Za obydli si zvolil jeskyni, u níž našel pramen. Příhodné místo, po jakém toužil, nezaručovalo však poklidné oddávání se modlitbě a prožíval zde mnohé duchovní zápasy. Tyto boje a modlitby údajně obětoval za svět, z něhož odešel.

Legendární vyprávění o ochočené lani, jejímž mlékem se živil, z ní učinilo světcův výrazný atribut. Tato laň se stala i příčinou objevení Jiljího

a jeho dalšího povolání.

Visigotský král Flavius Wamba se na lovu, při pronásledování laně, dostal k poustevníkově jeskyni, kde po zvířeti údajně některý z lovců vystřelil šíp, který však zasáhl Jiljího, u něhož laň hledala ochranu. Příhoda měla pokračování v přátelství krále s poustevníkem, které vedlo k založení kláštera, v němž Jiljí dal mnichům řeholní pravidla sv. Benedikta. Klášter se stal požehnaním pro široké okolí. Jiljí přijal kněžské svěcení a vedl bratry jako opat. Aby se na klášter vztahovala apoštolská ochrana, putoval do Říma. Rok světcova úmrtí není znám. Některé životopisy uvádí jeho úmrtí v blízkosti roku 700.

Kolem jeho kláštera vzniklo město Saint-Gilles. S šířením úcty sv. Jiljí také souvisí jeho zařazení mezi tzv. 14 pomocníků. V naší zemi mezi významné chrámy zasvěcené sv. Jiljí patří kostel na Starém Městě v Praze, založený kolem r. 1210 a další v Třeboni, uváděný za farní již r. 1280 (u něj je od r. 1367 klášter augustiniánů). Část světcových ostatků v r. 1356 obdržel Svatovítský chrám v Praze.

www.catholica.cz
Jan Chlumský (kráceno)

POZVÁNKA

FARNÍ VÝLET

se letos uskuteční do Prahy – Lorety,
a to v sobotu 21. září 2013.

Odjezd z Broumova (parkoviště pod farou) je v 7:00, návrat plánujeme po 19. hodině. Cena pro dospělé je 350 Kč, pro děti 150 Kč. Přihlásit se na výlet je možné v kostele sv. Petra a Pavla (stolek mezi lavicemi).

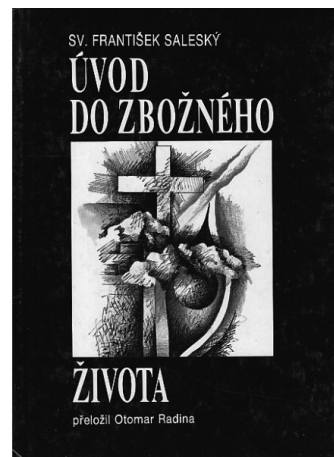
Filotea: O lásce k bližnímu a léku proti hněvu.

Svaté křížmo, kterého se v Boží církvi užívá, se skládá z olivového oleje smíšeného s balzámem. Balzám, který vždycky ve všech kapalinách klesá ke dnu, znázorňuje pokoru; olivový olej, který vždycky vyplouvá na povrch, znázorňuje vlídnost a dobrotu.

Když svatý a slavný patriarcha Josef posílal své bratry z Egypta do otcovského domu, dal jim tuto jedinou radu: „Jen mezi sebou nevyvolávejte po cestě hádky.“ To říkám i Tobě, Filoteo, nezlob se, pokud možno vůbec a pod žádnou záminkou neotvírej dveře svého srdce hněvu.

Na rozhořčené kárání lidé tolik nedají, jako na to, které pramení z rozumu. Když vládne rozum a v klidu udílí tresty, pokárání či výtky, každý je přijme a vítá je, i když jsou přísné a důsledné; avšak, jakmile ho doprovází hněv, vztek a rozčilení, vyvolává spíše hrůzu než lásku, a ten, kdo takto přichází, i sám cítí, jak jeho srdce je pošlapáno a zraněno.

Sv. František Saleský (kráceno)

Egyptští křesťané o situaci ve své vlasti

Egypt. „Stoupenci Muslimského bratrstva byli vytlačeni ze středu města a přišli před budovu biskupství, kde začali křičet »Smrt křesťanům!«. Policie však naštěstí včas zasáhla a nyní střeží budovu dva obrněné vozy,“ popsal situaci ve městě Luxor koptský katolický biskup, mons. Youhannes Zakaria. „Je mi líto všech obyčejných lidí, muslimů a křesťanů, sdělil dále agentuře Fides, protože nikdo nesmí vycházet z domu a zásoby potravin se tenčí. Obchody jsou zavřeny a veškeré obchodní aktivity byly přerušeny. Chtěl bych jim pomoci, ale jsem také zavřen doma. V Luxoru je situace kritická, i když ne tak jako v Káhiře.“ Z důvodů bezpečnosti jsou zrušeny také oslavy svátku Nanebevzetí Panny Marie, který se v Egyptě slaví nikoli 15., ale 22. srpna. „Bezpečnostní síly mi radí, abych nevycházel ven, pokračuje biskup Zakaria. Stoupenci Muslimského bratrstva se domnívají, že křesťané jsou příčinou odstoupení prezidenta Mursiho a proto je napadají, aby v Egyptě vytvořili chaos. Bylo již vypáleno více než 80 kostelů, většinou koptské pravoslavné církve a několik křesťanských škol. Beru si k srdci výzvu papeže Františka k modlitbám za mír v Egyptě,“ končí katolický biskup Luxoru. Podle sdělení mons. Zakarii bylo ve vesnici Dabbiah nedaleko Luxoru zabito pět křesťanů a jeden muslim.

O terorismu mluví také koptský katolický patriarcha Ibrahim Isaac Sidrak v tiskovém sdělení, které včera vydala Kirche im Not. „Obracíme se na svědomí světa a na každého státníka – stojí v něm – aby pochopili a uvěřili, že to, co se děje v Egyptě, není politický konflikt

mezi různými frakcemi, ale boj všech Egyptanů proti terorismu.“ V téměř duchu se vyjádřil také koptský pravoslavný patriarcha Teodor II. minulý pátek. Katolický biskup Assiutu, mons. Kyrillos

William Samaan popisuje, jak se muslimové snaží chránit křesťany a místa jejich náboženského kultu. Některé kostely – říká - dokonce obstoupili a brání je vlastními těly. Biskup William však velice ostře kritizuje západní vlády za to, že si nepripouštějí vážnost situace vzniklé násilnými činy stoupců Muslimského bratrstva. „Slyšel jsem, že se mluví o právu manifestovat, a to je správné – říká biskup – ale nelze přitom používat zbraně. Myslím, že Západ si neuvědomuje, co se v Egyptě děje. Faktem je, že jsme napadáni ozbrojenými teroristy.“

Egyptský jezuita Samir Khalil v dnešním vydání italského listu Avvenire komentuje situaci ve své vlasti. Poukazuje na to, že „prakticky čtvrtina všech Egyptanů, celkem 22 milionů většinou mladých lidí, podepsalo žádost o demisi prezidenta Mursiho“, a podivuje se nad tím, že západní média to podávala jako státní převrat. Podle Samira „není pravdou, že muslimské náboženství a demokracie jsou neslučitelné. Islám dovede být demokratický – říká - a

dokázal to déle než sto let, na přelomu 19. a 20. století právě v Egyptě. Naproti tomu Muslimské bratrstvo nereprezentuje ani náboženství Koránu a tím méně pak občanskou společnost, a to netvrdím já – dodává egyptský jezuita – ale imám mešity Al Azhar, tedy nejvyšší autorita sunnitského islámu.“

Otec Samir připomíná, že egyptský režim prezidenta Mubaraka nesvrhlo Muslimské bratrstvo, nýbrž mladí lidé na náměstí Tahrir. Islamisté, kteří byli do té doby v pozadí, se chopili iniciativy až později. Volby sice s nevelkou převahou vyhráli, ale jejich vláda se ukázala jako velký omyl. „Prostřednictvím řady vládních nařízení - dokládá potom egyptský jezuita - se snažili zaujmout všechny mocenské pozice. Jejich lidé obsadili klíčová místa, změnili školní osnovy tak, aby mohly téměř do všech disciplin zavést koránické prvky. Pokusili se ovládnout také televizi, kde bylo po všech ženách požadováno, aby nosily závoj. A také káhirská Opera byla obviněna, že pořádá obscénní tance,“ říká otec Samir Khalil. Je sice pravdou, dodává, že brutální zásah armády v

minulých dnech byl chybou. Je však třeba si uvědomit, co jej vyvolalo. Hlavní město bylo totiž protestujícími skupinami na Ramsesově náměstí zcela paralyzováno a denně se konaly také demonstrace žádající zásah vlády proti nim. „Nyní je třeba - domnívá se egyptský jezuita v rozhovoru pro italský deník Avvenire - připravit skutečně

demokratické volby, je třeba dát čas k tomu, aby se politické strany mohly zformovat a pokusit se povzbudit demokraticky smýšlející složky Muslimského bratrstva ke spolupráci, nikoli však na rovině verbální, ale skutkové. Dlouhodobě je však třeba podporovat kulturu a vzdělání,“ končí své úvahy otec Samir Khalil. „V Egyptě je totiž dosud 40% obyvatel negramotných, což vyhovuje právě extrémistům“.

35. výročí úmrtí papeže Pavla VI.

Vatikán. Kromě svátku Proměnění Páně je 6. srpen také dnem výročí úmrtí papeže Pavla VI., který zemřel právě před 35 lety v roce 1978. Letos také uplynulo 50 let od jeho volby na stolec sv. Petra - byl zvolen 21. června 1963.

Giovanni Battista Montini, jak se jmenoval vlastním jménem, byl ke službě Petrova nástupce dobře připraven. Třicet let pracoval v římské kurii po boku papežů Pia XI. a Pia XII., a pak jako milánský arcibiskup vedl devět let největší katolickou diecézi na světě. Zvolen byl uprostřed konání II. vatikánského koncilu, jehož se sám účastnil. Proto nejdůležitější úlohou jeho pontifikátu bylo přivést koncil ke zdárnému konci a uskutečnit jeho závěry v životě církve v následujících letech.

Styl jeho pontifikátu předznamenovalo jedno nečekané, ale výmluvné gesto. Jako poslední papež obdržel Pavel VI. při slavnostní bohoslužbě uvedení do úřadu (30. června 1963) papežskou tiáru jako symbol svrchované moci. Této tiáry se Pavel VI. v roce 1964 zřekl při jedné z bohoslužeb v bazilice sv. Petra v průběhu koncilového jednání. V jejím závěru sestoupil z trůnu a položil tiáru na oltář na znak pokory a vzdání se jakékoliv světské moci. Také oznámil, že se rozhodl tiáru prodat, aby výtěžek z prodeje mohl být určen pro potřeby chudých. Tiáru koupili věřící ze Spojených států a dodnes je uchovávána v bazilice Neposkvrněného početí

Panny Marie ve Washingtonu. Od té doby nosí papežové pouze mitru jako ostatní pastýři církve. U příležitosti výročí smrti Pavla VI. přinesl vatikánský deník *Osservatore Romano* dva články zamýšlející se nad odkazem této osobnosti. Mons. Vincenzo Bertolone, arcibiskup diecéze Catanzaro-Squillace, ve svém článku připomíná, že pochopení, se kterým církev začínala během II. vatikánského koncilu hledět na moderní svět, také vyžadovalo nový styl papežství a života církve, jak to potvrdil už Jan XXIII. Na úrovni věroučných formulací to znamenalo nezastavovat se u odsuzování omylů, ale „hlásat učení, které je pozitivní a životodárné.“ V tomto duchu přispěl Pavel VI. svými postoji k tomu, že charakter koncilu byl převážně pastorační.

Jak to několikrát vyjádřil ve svých promluvách před koncilními otcí, leželo Pavlu VI. velmi na srdci, aby církev dokázala sama sebe nově a promyšleně definovat tvář v tvář modernímu světu. V určitém smyslu měla navázat na to, co o sobě církev vypověděla v encyklice Pia XII. *Mystici corporis*. Takové nové sebevyjádření mělo mít také reformní záměr – obnovit, znovu probudit a omladit církev, aby se zbavila všech dočasných a vadných podob své existence. Navzdory začínající sekularizaci chtěl Pavel VI. „spustit most“ směrem k modernímu světu. Odpověď na papežovo volání po nové definici církve přinesly jednotlivé koncilní dokumenty, svou vlastní odpověď shrnul Pavel VI. v proslovu, který přednesl při zahajování čtvrtého zasedání koncilu 14. září 1965: „Tento koncil říká, že církev je společností, která je založena na lásce a láskou je ovládána.“

Autor druhého článku k výročí smrti Pavla VI., benediktin Patrice Mahieu, připomíná jeho výrazné ekumenické snahy. Jednotu křesťanů viděl tento papež jako úkol, který bezprostředně vyplývá z oné snahy, aby církev byla čitelnějším znamením Boží přítomnosti ve světě. Zejména jeho gesta směrem k východním křesťanům otevřela cestu, kterou se církev snaží kráčet dodnes. S patriarchou Konstantinopole Athenagorem jej vázalo osobní přátelství. Poprvé se potkali v roce 1964 během konání koncilu, přičemž na závěr tohoto historického setkání odvolali vzájemné exkomunikace vyslovené roku 1054. Poté se spolu setkali ještě jednou v Jeruzalémě v roce 1965, kde vydali společné Katolicko-pravoslavné prohlášení. Na jeho základě začala pracovat společná teologická komise, která dodnes projednává témata související s hledáním jednoty mezi západními a východními křesťany. V roce 1971 se Pavel VI. v jednom z listů patriarchovi Athenagorovi vyjádřil: „Mezi naší církví a váženými pravoslavnými církvemi již existuje téměř úplné společenství. Duch svatý nám v těchto posledních letech umožnil, abychom si živě uvědomili tuto skutečnost. On vkládá do našich srdcí pevnou vůli, abychom dělali vše pro to, aby se přiblížil den, který si tolik přejeme, kdy budeme moci společně slavit bohoslužbu a přijímat z téhož kalicha.“

Ten den sice ještě nenastal, Pavel VI. k němu ale udělal významné kroky.

www.radiovaticana.cz

MALA VIKARIÁTNÍ KOPANÁ 2013

VÍTÁNA SPOLČA I JEDNOTLIVCI / MINIMÁLNĚ 5 LIDÍ V TÝMU / CENY P

09:00 *konec registrace týmů*
09:30 *informace, rozlosování*
10:00 *začátek turnaje (první zápasy)*
15:00 *předpokládaný konec turnaje*

73
da

PRO VÍTEŽE / OBČERSTVENÍ V KANTÝNĚ / REGISTRACE TÝMU 100 Kč

NÁCHOD - PLHOV

7.9.2013

37 186 131
awe@spelda.cz

MĚSTO BROUMOV

Kulturní program září 2013

Náš TIP!

4. 9. 19:00

ArtCafé

ERIKA KERTÉSZ DUO

AtrCafé po prázdninách začíná

koncertem jedné z nejlepších maďarských jazzových zpěvaček, mladou a hudebně velmi nadějnou Eriku Kertész. Vystoupí v doprovodu holandského kytaristy Davida Reschofsky.

Sál Kreslárna Benediktinského kláštera v Broumově.
Pořádá: Agentura pro rozvoj Broumova.
Vstupné: 190,- Kč / 140,- Kč (pro členy Klubu ArtCafé)

7. 9. 10:15, 11:15, 13:15., 14:15. (prohlídky začínají v časech)

Prohlídky kláštera

CESTUJTE S NÁMI V ČASE

aneb 800 let benediktinů na Broumovsku

Nenechte si ujít výjimečné prohlídky broumovského benediktinského kláštera, při kterých se budete moci setkat s historickými postavami a seznámit se s největšími historickými milníky celého Broumova.

Benediktinský klášter v Broumově.
Pořádá: Klášter Broumov

8. 9. 14:00

BROUMOVANKA

Taneční odpoledne.

KD Střelnice. Pořádá: Klub seniorů Broumov.

21. 9. 13:00

ODPOLEDNE S BURČÁKEM V KLÁŠTEŘE

Stánky s burčáky z benediktinských sklepů a místních vinoték, delikatesy a pochutiny k vínu, příjemná atmosféra.

Benediktinský klášter v Broumově.

23. 9. 19:00

MANŽELKA SE NEPŮJČUJE

DS Zdobničan Vamberk

Komedie o tom, co může způsobit jediná lež starého mládence Jana Plachého.

Ten, chtíc se vyhnout flámování a běhání za děvčaty, uzavřel se třemi spolubydlicemi v lázních hloupou sázkou o manželství. Jaký kolotoč setkání a neuvěřitelných situací tato lež a sázka způsobí, si sám nedovedl ani ve snu představit.

Městské divadlo Broumov.
Pořádá: Město Broumov.
Vstupné: 60,- Kč

Náš TIP!

28. 9. 09:00

SVATOVÁCLAVSKÉ SLAVNOSTI

• 09:00 **SVATOVÁCLAVSKÝ JARMARK**

Prodej regionálních produktů a produktů z okolí

• 09:30 **SLAVNOSTNÍ PRŮVOD OD KOSTELA SV. VÁCLAVA**

Sv. Václav s družinou svou cestu na Mírové náměstí započne u kostela sv. Václava v Broumově

• 10:00 **JAZZ GENERATION**

Kapela o 9 muzikantech stylově opřená o nejrůznější formy jazzu

• 13:30 **KONCERT ZUŠ BROUMOV**

V rámci bloku ZUŠ Broumov se Vám představí žáci a jejich práce ze tří oborů, a to hudebního, tanečního a výtvarného

• 15:00 **KOCOUR MODROOČKO**

Divadlo Krapet, Praha

Pojďte s kocourkem Modroočkem poznávat svět!

• 16:00 **ZA VĚTREM**

• 18:00 **KAMELOT** Koncert Folk&Country.

9:00 - 16:00 **VÝSTAVA FOTOGRAFIÍ Z PŘEDEŠLÝCH ROČNÍKŮ
SLAVNOSTÍ**

Výstavní síň na Staré radnici Broumov

Mírové náměstí Broumov.

Pořádá: Město Broumov ve spolupráci s APRB, o. s. a ZUŠ Broumov

28. 9. 10:30, 13:30, 15:30 (prohlídky začínají v časech)

Prohlídky kláštera

SVATOVÁCLAVSKÉ PROHLÍDKY S LOTRANDEM

Prohlídky v doprovodu mladého loupežnického synka Lotranda, který všem návštěvníkům povypráví o životě sv. Václava, patrona českých zemí.

Benediktinský klášter v Broumově.

Pořádá: Klášter Broumov

29. 9. 14:00 výstava: 18. 8. - 29. 9. 2013

komentovaná prohlídka výstavy

ONDŘEJ MALEČEK

Galerie Dům

Malíř Ondřej Maleček (1977) absolvoval VŠUP v Praze (P. Nešleha, S. Diviš). Od počátku své tvorby paralelně inklinuje svým zájmem k poezii (Vladimír Holan, Ivan Wernisch, Ivan Blatný), k próze, především ke klasikům českého romantismu a románového mistopisu (K. H. Máchla, K. Klostermann) stejně jako k tradičním pohádkám. Neoromantické ohlasy tvoří podstatnou součást jeho hravé malířské poetiky.

Výstava se uskuteční za finanční podpory Min. zahraničních věcí.
www.galeriedum.cz. Zahrada* Benediktinského kláštera v Broumově.
Pořádá: Agentura pro rozvoj Broumova.

Náš TIP!

Předprodej a rezervace vstupenek*: Infocentrum Broumov, t: 491 524 168, e-mail: kultura@broumov.net

Vstupenky, které si u nás rezervujete, je nutné vyzvednout do týdne od jejich rezervace. Po tomto datu všechny rezervace rušíme a lístky nabízíme k dalšímu prodeji. Děkujeme za pochopení.
* Pouze na akce pořádané městem Broumov.

Více informací získáte na: www.broumov-mesto.cz

